

Sentencja

Artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że

stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przyznającym organom niemającym statusu sądu uprawnienie do uzyskania wstrzymania z mocy prawa, na okres co najmniej dwóch miesięcy, wykonania orzeczenia zarządzającego powrót wydane na podstawie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzonej w Hadze dnia 25 października 1980 r., bez konieczności uzasadnienia żądania tego wstrzymania.

(¹) Dz.U. C 482 z 19.12. 2022.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 27 czerwca 2022 r. w sprawie T-292/22, Pombo da Silva/Komisja, wniesione w dniu 6 września 2022 r. przez Gabriela Pombo da Silvę

(Sprawa C-586/22 P)

(2023/C 127/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Gabriel Pombo da Silva (przedstawiciel: M. Chao Dobarro, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2023 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i nakazał stronie wnoszącej odwołanie pokrycie własnych kosztów.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-705/21, Okan Balagan/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 listopada 2022 r. przez Okana Balabana

(Sprawa C-702/22 P)

(2023/C 127/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Okan Balaban (przedstawiciel: adwokat T. Schaaf)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i nakazał wnoszącemu odwołanie pokrycie własnych kosztów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 30 grudnia 2022 r. – „Solvay Sodi” AD/ Zamestnik-predsedeatel na Dyrżawna agencija „Dyrżawen rezerv i woennowremenni zapasi”

(Sprawa C-784/22)

(2023/C 127/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Solvay Sodi” AD

Strona przeciwna: Zamestnik-predsedatel na Dyrżawna agencija „Dyrżawen rezerw i woennowremenni zapasi”

Pytania prejudycjalne

- 1) W wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, gdy przy uwzględnieniu konieczności wykonania swoich zobowiązań określonych w art. 3 dyrektywy [Rady 2009/119/WE (¹) z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych] państwa członkowskie wybrało nałożenie obowiązków dotyczących zapasów podmiotów gospodarczych, czy pojęcie „podmiotu gospodarczego” zawarte w art. 8 dyrektywy 2009/119 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono krajową spółkę, która w poprzednim roku kalendarzowym realizowała przywóz na terytorium państwa członkowskiego jednego z nośników energii określonych w załączniku A rozdział 3.4 do rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 (²) z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii] (w niniejszym wypadku koks naftowy), lecz który to nośnik energii spółka ta wykorzystuje wyłącznie jako paliwo, a nie wykorzystuje go jako surowca do wytwarzania produktów ropopochodnych, ani do sprzedaży na rynku ropy naftowej lub produktów ropopochodnych?
- 2) Jakie okoliczności powinno uwzględnić państwo członkowskie w swoich przepisach przy określaniu statusu danej osoby jako „podmiotu gospodarczego”, na który to podmiot nałożono obowiązki dotyczące zapasów? W szczególności czy przy określaniu statusu „podmiotu gospodarczego” w rozumieniu art. 8 dyrektywy 2009/119 państwo członkowskie powinno uwzględnić działalność gospodarczą spółki, w tym obejmowanie przez tę działalność przywozu, obrotu lub wykorzystywania konkretnego produktu ropopochodnego, aby nałożyć na tę spółkę obowiązek utrzymywania zapasów interwencyjnych tego produktu?
- 3) Jeśli w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, gdy państwo członkowskie w wyraźnym przepisie ustawy (art. 2 ust. 1 ZZNN) wybrało ograniczenie rodzajów produktów ropopochodnych, z których można utworzyć, utrzymywać, odnowić, wykorzystywać, przywracać i kontrolować zapasy interwencyjne, jedynie do następujących czterech kategorii: 1. benzyny silnikowej, 2. olejów napędowych, materiałów pędnych do silników lotniczych na bazie ropy naftowej, 3. ciężkiego oleju opałowego, 4. gazu ciekłego propan-butan, dopuszczalne jest – przy określaniu kręgu zobowiązanych podmiotów, na które nakłada się obowiązki w zakresie utrzymywania zapasów, będących podmiotami gospodarczymi, a także przy określaniu wysokości zapasów, które podmioty gospodarcze powinny utrzymywać – włączenie do tego kręgu przez państwo członkowskie podmiotów prowadzących działalność w zakresie przywozu innych (wszystkich pozostałych) produktów ropopochodnych, określonych w rozdziale 3.4 załącznika A do rozporządzenia nr 1099/2008?
- 4) Czy krajowe ustawodawstwo zobowiązujące podmiot gospodarczy, który nie przywozi, nie kupuje, nie sprzedaje, nie używa do wytwarzania i nie wykorzystuje w jakikolwiek inny sposób w ramach swojego wytwarzania określonego produktu ropopochodnego, w którym państwo członkowskie wybrało utrzymywanie zapasów interwencyjnych, poprzez które podmiot ten ma wykonać swój obowiązek określony w art. 3 dyrektywy 2009/119 (w niniejszym wypadku w odniesieniu do ciężkiego oleju opałowego) utworzenia zapasów właśnie tego produktu ropopochodnego (ciężkiego oleju opałowego), przy czym, aby wykonać swój obowiązek, podmiot gospodarczy jest zmuszony do uczestniczenia w nowym dla jego działalności gospodarczej rynku produktów ropopochodnych (w niniejszym wypadku na rynku ciężkiego oleju opałowego) i do utworzenia zapasów tych produktów, które nie są mu potrzebne i których nie wykorzystuje on w swojej działalności, jest zgodne z celem dyrektywy 2009/119 przewidzianym w art. 1, motywach 3, 17 i 33 oraz w art. 20 ust. 1 dyrektywy 2009/119 (nakładającym obowiązek państw członkowskich stworzenia warunków umożliwiających, by część lub wszystkie ich zapasy interwencyjne można było wprowadzić do obrotu szybko, skutecznie i w przejrzysty sposób), a także z art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Wolność prowadzenia działalności gospodarczej”)?
- 5) Czy krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane – na mocy którego na podmioty wprowadzające na bułgarski rynek nośniki energii inne niż paliwa ciekłe (konkretnie w niniejszym wypadku koks naftowy) nakłada się obowiązki utworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych produktów ropopochodnych (paliw ciekłych takich jak olej opałowy/ciężki olej opałowy, benzyna, olej napędowy), za pomocą których podmioty te nie realizują działalności gospodarczej (nie dokonują przywozu, nie przetwarzają i nie wprowadzają do obrotu), nie mają zdolności utrzymywania zapasów interwencyjnych i wykonywania obowiązków związanych z tymi zapasami, są zmuszone do włączenia się i uczestniczenia na rynku produktów ropopochodnych, wypożyczając lub kupując takie produkty od innych podmiotów prawa prywatnego będących przedsiębiorstwami przemysłu naftowego – jest zgodne z podstawową zasadą swobodnego przepływu towarów w Unii Europejskiej, konkretnie z art. 30 i art. 34 TFUE[?]
- 6) Czy zapewniono przestrzeganie zasady proporcjonalności, a w szczególności wymogu zapewnienia równowagi między interesem ogólnym i interesem indywidualnym, w sytuacji gdy podmiot gospodarczy, który nie przywozi, nie kupuje, nie sprzedaje, nie używa do wytwarzania i nie wykorzystuje w jakikolwiek inny sposób w ramach swojego wytwarzania określonego produktu ropopochodnego (w niniejszym wypadku ciężkiego oleju opałowego), jest zobowiązany do utworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych tego produktu ropopochodnego w znacznych ilościach, które przekraczają całe średnie roczne zużycie tego produktu (ciężkiego oleju opałowego) w państwie członkowskim w jednym roku kalendarzowym, i aby wykonać ten obowiązek, nakłada się na ten podmiot gospodarczy obowiązek poniesienia znacznych wydatków, które zagrażają jego gospodarce oraz finansowej stabilności i skutkowałyby powstaniem poważnego ryzyka egzekucji z jego majątku?

- 7) Czy krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym – zgodnie z którym zapasy interwencyjne tworzy się wyłącznie z niektórych rodzajów ciekłych produktów ropopochodnych (benzyny, nafty, oleju napędowego, oleju opałowego i gazu ciekłego propan-butan), lecz obowiązki utworzenia i utrzymywania zapasów nakłada się również na podmioty gospodarcze, które poprzez przywóz lub wewnątrzwspólnotowe nabycie wykorzystują inne rodzaje nośników energii w rozumieniu załącznika A rozdział 3.4 do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008 (w niniejszym wypadku koks naftowy), i w ten sposób owe podmioty gospodarcze są zobowiązane utworzyć zapasy interwencyjne wskazanych w ustawie rodzajów produktów, lecz nie będą miały możliwości wykorzystywania w przyszłości tych zapasów interwencyjnych, ponieważ zapasy te nie zaliczają się do wykorzystywanych przez te podmioty nośników energii – jest zgodne z art. 1 w związku z art. 2 lit. i) i j), art. 3 ust. 1 i art. 20 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy 2009/119?
- 8) Czy system kar mający zastosowanie przy naruszeniu krajowych przepisów ustanawiających obowiązki dotyczące zapasów interwencyjnych – zgodnie z którym przy naruszeniu obowiązków dotyczących zapasów podmiotów gospodarczych nakłada się karę majątkową w wysokości znacznej kwoty pieniężnej, naliczaną na podstawie liczby ton zapasów stanowiących przedmiot naruszenia, i to przed wydaniem przez sąd orzeczenia w przedmiocie zgodności z prawem danego aktu administracyjnego, w którym określono obowiązek zapewnienia zapasów interwencyjnych – jest zgodny z zasadą skuteczności, proporcjonalności i odstraszaającego skutku przewidzianą w preambule, w motywie 11, i w art. 21 dyrektywy 2009/119?

Czy państwo członkowskie powinno określić w krajowym systemie kar obowiązek właściwego organu związany z dokonaniem indywidualnej oceny każdego odrębnego wypadku naruszenia i przy określeniu wysokości konkretnej kary uwzględnić również wszystkie fakty i okoliczności mające znaczenie przy popełnieniu danego naruszenia, a także potencjalne skutki naruszenia przy uwzględnieniu celu ustawy, w tym okoliczność, że niewykonanie obowiązku utworzenia i magazynowania zapasów interwencyjnych wynika z braku zdolności magazynowania w państwie członkowskim określonych ilości danego produktu (ciężkiego oleju opałowego) i że, aby wykonać nałożony na niego obowiązek, podmiot gospodarczy jest zmuszony ponieść znaczne wydatki, zagrażające jego finansowej stabilności i stwarzające ryzyko egzekucji z jego majątku?

- (¹) Dyrektywa Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych (Dz.U. 2009, L 265, s. 9).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz.U. 2008, L 304, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 3 stycznia 2023 r. – FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG, S AG

(Sprawa C–2/23, FL und KM Baugesellschaft i S)

(2023/C 127/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG, S AG

Przy udziale: Zentrale Staatsanwaltschaft zur Verfolgung von Wirtschaftsstrafsachen und Korruption

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa konkurencji zawarte w prawie Unii – w szczególności dyrektywę 2014/104 (¹) z dnia 26 listopada 2014 r. i jej art. 6 ust. 6 i 7 oraz art. 7 ust. 1, a także dyrektywę 2019/1 (²) z dnia 11 grudnia 2018 r. i jej art. 31 ust. 3 – należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tych przepisach ochrona oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar i propozycji ugodowych oraz pozyskanych z nich informacji ma skutek bezwzględny i obowiązuje także w stosunku do organów ścigania (prokuratur i sądów karnych), wobec czego oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar i propozycje ugodowe nie mogą być włączane do akt i wykorzystywane jako podstawa do dalszych czynności w postępowaniu przygotowawczym?